

CHANGING THE NAME THROUGH ADMINISTRATIVE CHANNELS

Lecturer Ph D, Viorica-Mihaela FRÎNTU
“Constantin Brâncuși” University of Târgu-Jiu

ABSTRACT. Romanian citizens may obtain, under the law, the change of the name and surname or only one of them, through administrative channels (art. 85 of the civil code). The change of name is the operation of replacing the name or one of the elements composing it, made upon request, for solid grounds, through administrative channels [1]. Changing the name through administrative channels is regulated by the provisions of the government ordinance no. 41/2003 on acquiring and changing the names of the physical persons through administrative channels.

KEY WORDS: changing the name, procedure of changing the name, request for changing the name.

1. Introducere

Potrivit art. 85 Cod civil [2], cetățenii români pot obține, în condițiile legii, schimbarea pe cale administrativă a numelui de familie și a prenumelui sau numai a unuia dintre acestea.

Schimbarea numelui este operațiunea de înlocuire a numelui sau a unuia din elementele care-l compun, care se realizează la cerere, pentru motive temeinice, pe cale administrativă [3].

Spre deosebire de modificarea numelui de familie, nu există legătură între schimbarea stării civile a persoanei și schimbarea numelui acesteia pe cale administrativă [4].

De la regula enunțată mai sus există două excepții, care privesc prenumele copilului adoptat și care sunt reglementate de art. 473 alin. 3 și art. 482 alin. 2 Cod civil. Potrivit primei dispoziții citate, instanța care încuviințează adopția (ceea ce constituie o modificare a stării civile a celui adoptat), poate dispune, pentru motive temeinice, schimbarea prenumelui copilului adoptat. În mod corespunzător, art. 482 alin. 2 Cod civil prevede că, în cazurile de încetare a adopției, adoptatul al cărui prenume a fost schimbat redobândește prenumele avut înainte de încuviințarea adopției (cu excepția situațiilor în care instanța apreciază că minorul își poate păstra numele dobândit prin adopție) [5].

Schimbarea numelui pe cale administrativă este reglementată prin prevederile Ordonanței Guvernului nr. 41/2003 privind dobândirea și schimbarea pe cale administrativă a numelor persoanelor fizice [6]. Prin acest act normativ a fost abrogat expres Decretul nr. 975/1968 cu privire la nume.

Ordonanța, în art. 4 alin. 1, într-o formulare similară celei folosite de art. 85 Cod civil, stabilește că, cetățenii români pot obține, pentru motive temeinice, schimbarea numelui de familie și a prenumelui, sau numai a unuia dintre acestea, iar la art. 5 stabilește că, cererile de schimbare a numelui pe cale administrativă privind persoanele fără cetățenie domiciliată în România se soluționează în aceleași condiții ca și cele ale cetățenilor români.

De asemenea, actul normativ enumeră motivele temeinice a căror existență poate conduce la schimbarea numelui, procedura de urmat și autoritățile competente s-o deruleze [7].

2. Motivele de schimbare a numelui

Motivele pentru care se solicită schimbarea numelui pot fi dintre cele mai diverse. Unele dintre acestea sunt prevăzute expres de Ordonanța Guvernului nr. 41/2003 și considerate de aceasta, după caz, fie temeinice (art. 4 alin. 2), fie justificate (art. 4 alin. 3) [8].

Potrivit art. 4 alin. 2 din ordonanță, sunt considerate ca întemeiate cererile de schimbare a numelui în următoarele cazuri:

a) când numele este format din expresii indecente, ridicole ori transformat prin traducere sau în alt mod;

b) când persoana în cauză a folosit, în exercitarea profesiei, numele pe care dorește să îl obțină, făcând dovada cu privire la aceasta, precum și asupra faptului că este cunoscută în societate sub acest nume;

c) când, din neatenția ofițerilor de stare civilă ori ca urmare a necunoașterii reglementărilor legale în materie, au fost efectuate mențiuni greșite în registrele de stare civilă ori au fost eliberate certificate de stare civilă cu nume eronate, în baza cărora au fost eliberate alte acte;

d) când persoana în cauză are nume de familie sau prenume format din mai multe cuvinte, de regulă reunite, și dorește schimbarea acestuia;

e) când persoana în cauză poartă un nume de familie de proveniență străină și solicită să poarte un nume românesc;

f) când persoana și-a schimbat numele de origine străină într-un nume românesc, pe cale administrativă, și dorește să revină la numele dobândit la naștere;

g) când părinții și-au schimbat numele pe cale administrativă, iar copiii solicită să poarte un nume de familie comun cu al părinților lor;

h) când persoana în cauză solicită să poarte un nume de familie comun cu al celorlalți membri ai familiei, nume care a fost dobândit ca urmare a adopției, a menținerii numelui la căsătorie, a stabilirii filiației ori a unor schimbări de nume aprobate anterior pe cale administrativă;

i) când soții au convenit cu ocazia încheierii căsătoriei să poarte numele de familie reunite și ambii solicită schimbarea acestuia pe cale administrativă, optând pentru numele de familie dobândit la naștere de către unul dintre ei ori să revină fiecare la numele avut anterior căsătoriei;

j) când persoana în cauză face dovada că a fost recunoscută de către părinte ulterior înregistrării nașterii, însă, întrucât nu a sesizat instanța pentru încuviințarea purtării numelui de familie al acestuia în timpul vieții, nu există altă posibilitate de dobândire a numelui părintelui decât pe cale administrativă;

k) când prenumele purtat este specific sexului opus;

l) când persoanei i s-a încuviințat schimbarea sexului prin hotărâre judecătorească rămasă definitivă și irevocabilă și solicită să poarte un prenume corespunzător, prezentând un act medico-legal din care să rezulte sexul acesteia;

m) alte asemenea cazuri temeinic justificate.

Sunt, de asemenea, considerate justificate, potrivit art. 4 alin. (3) din ordonanță, și cererile de schimbare a numelui în următoarele cazuri:

a) când persoana în cauză a adoptat minori și dorește ca aceștia să poarte un alt prenume;

b) când căsătoria a încetat prin moartea sau prin declararea judecătorească a morții unuia dintre soți, iar soțul supraviețuitor solicită să revină la numele de familie purtat anterior căsătoriei ori la numele de familie dobândit la naștere;

c) când în urma divorțului un fost soț revine la numele de familie purtat anterior și care provine dintr-o altă căsătorie, de asemenea desfăcută prin divorț, și dorește să poarte numele dobândit la naștere;

d) când în urma încetării căsătoriei prin moartea sau prin declararea judecătorească a morții unuia dintre soți celălalt soț se recăsătorește și, ca urmare a desfacerii acestei căsătorii, acesta dorește să poarte numele de familie dobândit la naștere;

e) când fostul soț dorește să poarte numele de familie pe care l-a avut în căsătorie, pentru a avea un nume comun cu copiii încredințați spre creștere și educare, cu consimțământul fostului soț, dat în formă autentică;

f) când părinții au divorțat, iar copiii încredințați spre creștere și educare unuia dintre părinți, care a revenit la numele de familie avut anterior căsătoriei, solicită să poarte numele de familie al acestuia;

g) când s-a desfăcut adopția unei persoane căsătorite care are copii minori și în urma desfacerii adopției persoana în cauză revine la numele de familie avut înainte de adopție;

h) când unul dintre soți, la încheierea căsătoriei, a luat numele de familie al celuilalt soț, nume pe care acesta l-a dobândit prin adopție, iar ulterior încheierii căsătoriei are loc desfacerea adopției.

Această enumerare a situațiilor în care cererea de schimbare a numelui este considerată ca întemeiată comportă unele observații [9]:

- enumerarea nu este limitativă, ci exemplificativă [10], ceea ce rezultă din prevederile alin. (2) lit. m), unde se vorbește de *alte asemenea cazuri temeinic justificate*; o astfel de precizare nu întâlnim și la finalul enumerării din alin. 3, însă eventualele cazuri care nu sunt menționate expres în acest alineat vor putea fi încadrate, la nevoie, la lit. m) din alin. 2;

- enumerarea cu titlu exemplificativ a acestor cazuri este utilă prin aceea că, ori de câte ori o cerere de schimbare a numelui se încadrează într-una din situațiile prevăzute de art. 4 alin. 2 și 3, ea nu va putea fi respinsă ca fiind neîntemeiată sau nejustificată, urmând să se verifice doar dacă motivele invocate sunt reale.

3. Schimbarea numelui persoanelor care nu au capacitate deplină de exercițiu

Pentru ca o persoană să poată cere schimbarea numelui ea trebuie să aibă deplină capacitate de exercițiu, adică o voință conștientă și suficient de matură pentru a putea încheia singură acte juridice civile [11].

Potrivit art. 7 din Ordonanța Guvernului nr. 41/2003, pentru minor, cererea de schimbare a numelui se face, după caz, de părinți sau, cu încuviințarea instanței de tutelă, de către tutore. Dacă părinții nu se înțeleg cu privire la schimbarea numelui copilului, va hotărî instanța de tutelă (alin.1). Pentru persoana pusă sub interdicție, cererea de schimbare a numelui se face de către tutore, cu încuviințarea instanței de tutelă (alin. 4) [12].

Când cererea de schimbare a numelui minorului este făcută de către unul dintre părinți, este necesar acordul celuilalt părinte, dat în formă autentică. Acordul nu este necesar în cazul în care celălalt părinte este pus sub interdicție ori este declarat judecătorește dispărut sau decăzut din drepturile părintești. În cazul în care minorul a împlinit vârsta de 14 ani, cererea va fi semnată și de acesta [art. 7 alin. 2 și 3 din O.G nr. 41/2003].

În cazul în care părinții copilului sunt decedați, necunoscuți, puși sub interdicție, declarați judecătorește morți ori dispăruți sau decăzuți din drepturile părintești și nu a fost instituită tutela, în cazul în care copilul a fost declarat abandonat prin hotărâre judecătorească rămasă definitivă, precum și în cazul în care instanța judecătorească nu a hotărât încredințarea copilului unei familii sau unei persoane, în condițiile legii, cererea de schimbare a numelui minorului se face de către serviciul public specializat pentru protecția copilului din subordinea consiliului județean ori, după caz, a consiliului local, al sectorului municipiului București [art. 7 alin. 5 din O.G. nr. 41/2003].

Conform art. 8 din ordonanță, schimbarea numelui de familie al minorului se poate cere o dată cu schimbarea numelui de familie al părinților sau separat, pentru motive temeinice (alin. 1). Schimbarea prenumelui minorului se poate cere oricând (alin. 2).

4. Schimbarea numelui de familie al persoanelor căsătorite

Prevederile Ordonanței Guvernului nr. 41/2003 nu fac vreo referire la posibilitatea schimbării prenumelui soților. O asemenea referire nici nu este necesară, întrucât încheierea căsătoriei nu poate aduce nicio modificare a prenumelui acestora. Prin urmare, oricare dintre soți este liber ca, fără consimțământul celuilalt soț, să își schimbe oricând prenumele, această schimbare având efect atât în timpul căsătoriei, cât și după desfacerea ei [13].

Art. 282 Cod civil cu denumirea marginală „Alegerea numelui de familie” prevede că, la încheierea căsătoriei viitorii soți pot conveni să-și păstreze numele dinaintea căsătoriei, să ia numele oricăruia dintre ei sau numele lor reunite. De asemenea, un soț poate să își păstreze numele de dinaintea căsătoriei, iar celălalt poate să poarte numele lor reunite.

Așadar, în ceea ce privește numele de căsătorie, viitorii soți trebuie să opteze pentru una din variantele limitativ prevăzute prin art. 282 Cod civil: fie pentru nume de familie diferite prin păstrarea, de către fiecare dintre soți, a numelui purtat înainte de încheierea acestei căsătorii, fie pentru un nume de familie comun care poate fi al unuia dintre soți sau numele lor reunite, fie pentru o variantă intermediară, anume ca unul dintre soți să-și păstreze numele dinaintea căsătoriei, iar celălalt să poarte numele lor reunite. Alegerea se va face ținând seama de numele de familie actual al fiecăruia dintre viitorii soți, fără să intereseze modul sau momentul în care a fost acesta dobândit ori stabilit, modificat ori schimbat potrivit dispozițiilor art. 84-85 Cod civil [14].

Așa cum s-a arătat, nu este posibilă luarea unui alt nume de familie complet străin. Soții nu pot adopta o altă soluție decât cele înfățișate, opțiunile oferite de lege fiind limitate [15].

Cât privește schimbarea pe cale administrativă a numelui de familie al persoanelor căsătorite, trebuie să facem deosebire după cum soții și-au păstrat fiecare numele dinaintea căsătoriei ori au adoptat un nume de familie comun [16].

Dacă soții s-au învoit să poarte în timpul căsătoriei un nume de familie comun, pentru schimbarea acestuia este necesar consimțământul celuilalt soț. *Per a contrario* dacă soții la încheierea căsătoriei s-au învoit să-și păstreze fiecare numele anterior, oricare dintre ei va putea să-și schimbe numele fără a avea nevoie de consimțământul celuilalt. Schimbarea numelui de familie al unuia dintre ei nu are efect asupra numelui de familie al celuilalt soț [art. 9 alin. 1 și 2 din O.G. nr. 41/2003]. Aceasta înseamnă că în niciun caz schimbarea numelui unuia dintre soți nu duce și la schimbarea numelui celuilalt soț și nici la schimbarea numelui de familie al copilului [17].

Nici Codul civil și desigur nici Ordonanța Guvernului nr. 41/2003, care este anterioară Codului, nu se referă însă și la situația în care unul dintre soți păstrează numele de familie avut anterior căsătoriei, în vreme ce celălalt soț reunește numele său cu acela al consortului, iar cererea de schimbare a numelui este făcută de acest din urmă soț [18].

În literatura de specialitate s-a apreciat că, așa cum la încheierea căsătoriei soțul al cărui nume s-a modificat a avut nevoie de încuviințarea soțului al cărui nume l-a luat, tot așa el va putea să schimbe numele astfel dobândit doar dacă are consimțământul celuilalt soț [19].

5. Procedura schimbării numelui

Persoana care solicită schimbarea numelui pe cale administrativă depune o cerere la serviciul public comunitar de evidență a persoanelor (în continuare *serviciu public*), aflat în subordinea consiliului local al comunei, orașului, municipiului sau al sectorului municipiului București, în a cărui rază teritorială își are domiciliul. Cererea se depune personal sau prin împuternicit cu procură specială sau împuternicire avocațială [art. 6 alin. 1 din O.G. nr. 41/2003].

Cererea de schimbare a numelui este supusă publicității. Astfel, potrivit art. 10 alin. 1 din Ordonanța Guvernului nr. 41/2003, cererea de schimbare a numelui se publică, în extras, în Monitorul Oficial al României, Partea a III-a, prin grija și pe cheltuiala solicitantului. În alin. 2 al aceluiași articol se prevede că, cu aprobarea conducătorilor serviciilor publice județene, respectiv a conducătorului serviciului public al municipiului București, cererea de schimbare a numelui format din expresii indecente, ridice ori transformat prin traducere sau în alt mod poate fi exceptată de la publicare.

Orice persoană interesată, prevede art. 11 din ordonanță, în termen de 30 de zile de la publicarea extrasului din cererea de schimbare a numelui în Monitorul Oficial al României, Partea a III-a, poate face opoziție la cererea de schimbare a numelui, cu excepția situației prevăzute la art. 10 alin. 2 din ordonanță (alin. 1). Opoziția se face în scris, motivat și se depune la serviciul public în a cărui rază de competență teritorială își are domiciliul persoana care solicită schimbarea numelui pe cale administrativă (alin. 2).

Cererea de schimbare a numelui trebuie să fie motivată și însoțită de următoarele acte [20]:

- copii legalizate de pe certificatele de stare civilă ale persoanei care solicită schimbarea numelui;

- un exemplar al Monitorului Oficial al României, Partea a III-a, unde a fost publicat extrasul din cererea de schimbare a numelui; de la această publicare trebuie să nu fi trecut mai mult de un an;
- consimțământul, dat în formă autentică, al celuilalt soț, în cazul schimbării numelui de familie comun purtat în timpul căsătoriei;
- copie de pe decizia de aprobare a instanței de tutelă, în cazurile prevăzute de art. 7 din ordonanță (în loc de *aprobare* mai potrivit și consacrat este cuvântul *încuviințare*);
- cazierul judiciar și cazierul fiscal ale solicitantului;
- orice alte acte pe care solicitantul le consideră necesare pentru motivarea cererii sale.

Cererea de schimbare a numelui, împreună cu actele însoțitoare și, dacă este cazul, cu opozițiile, se trimite spre soluționare de către serviciul public local către serviciul public județean, respectiv al municipiului București. Serviciul public județean, respectiv al municipiului București, verifică dacă sunt îndeplinite toate condițiile prevăzute de lege și, după analizarea temeiniciei cererii, precum și a opozițiilor făcute, propune, motivat, președintelui consiliului județean, respectiv primarului general al municipiului București, emiterea dispoziției de admitere sau de respingere a cererii de schimbare a numelui, în termen de 60 de zile de la primirea cererii (art. 12 și 13 din O.G. nr. 41/2003).

Dispoziția prin care s-a admis schimbarea numelui se trimite, în copie, serviciului public la care a fost înregistrată cererea. Serviciul public va încunoștința de îndată solicitantul, iar după depunerea de către acesta a dovezii de plată a taxei extrajudiciare de timbru prevăzute de lege, îi va elibera o copie de pe dispoziția de admitere a schimbării numelui. Dacă în termen de 90 de zile de la data luării la cunoștință cel în cauză nu a depus dovada de plată a taxei extrajudiciare de timbru, serviciul public va restitui organului emitent copia de pe dispoziția de admitere a schimbării numelui. Este scutită de plata taxei extrajudiciare de timbru cererea prin care se solicită schimbarea numelui pentru motivele prevăzute la art. 10 alin. 2 din ordonanță. Scutirea de plata taxei extrajudiciare de timbru se menționează în dispoziția de schimbare a numelui (art. 14 din O.G. nr. 41/2003).

În conformitate cu prevederile art. 15 din ordonanță, schimbarea numelui se înscrie, prin mențiune, pe marginea actului de naștere, precum și a celui de căsătorie, atunci când este cazul (alin. 1). În acest scop serviciul public la care s-a înregistrat cererea va trimite, din oficiu, serviciilor publice care au în evidență actele de stare civilă câte o copie de pe dispoziția de schimbare a numelui (alin. 2).

Dispoziția de schimbare a numelui produce efecte juridice de la data înscrierii mențiunii corespunzătoare pe marginea actului de naștere. De la această dată solicitantul va purta numai numele dobândit prin dispoziția de schimbare a numelui (art. 16 alin. 1 din O.G. nr. 41/2003).

Dovada schimbării numelui se face cu dispoziția de admitere a schimbării numelui sau cu certificatul eliberat de serviciul public, pe baza dispoziției de admitere a schimbării numelui [art. 17 din O.G. nr. 41/2003].

Dispoziția de respingere a cererii de schimbare a numelui se comunică solicitantului de către serviciul public județean sau, după caz, al municipiului București, în termen de 10 zile de la emitere. Dispoziția de respingere a cererii de schimbare a numelui poate fi contestată în condițiile Legii contenciosului administrativ nr. 554/2004 [21], cu modificările ulterioare [art. 18 alin. 1 și 2 din O.G. nr. 41/2003].

Persoana căreia i s-a respins cererea de schimbare a numelui poate face o nouă cerere, dacă în susținerea acesteia au intervenit motive noi. Dacă cererea de schimbare a numelui a fost respinsă ca urmare a admiterii unei opoziții, se poate face o nouă cerere, în cazul în care se solicită același nume, numai după încetarea cauzelor care au determinat admiterea opoziției [art. 19 din O.G. nr. 41/2003].

Conform art. 21 din Ordonanța Guvernului nr. 41/2003, în cazul admiterii unei cereri de schimbare a numelui pe cale administrativă, persoana căreia i-a fost vătămat un drept sau un interes legitim recunoscut de lege poate solicita, pe cale judecătorească, în condițiile Legii contenciosului administrativ nr. 554/2004, cu modificările ulterioare, anularea dispoziției de schimbare a numelui. Acțiunea în justiție poate fi introdusă în termen de 6 luni de la data la care a luat cunoștință de schimbarea numelui și numai dacă persoana care o depune face dovada că, din motive obiective, neimputabile ei, nu a putut formula opoziție.

Referințe:

- [1]. Eugen Chelaru, Comentariu (la art. 85), în *Noul Cod civil. Comentariu pe articole. Art. 1-2664* (coordinatori: Flavius-Antoniou Baias, Eugen Chelaru, Rodica Constantinovici, Ioan Macovei), C.H. Beck Publishing House, Bucharest, 2012, p. 96.
- [2]. Legea nr. 287/2009 privind Codul civil a fost publicată în Monitorul Oficial nr. 511 din 24 iulie 2009, modificată prin Legea nr. 71/2011 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 287/2009 privind Codul civil (Monitorul Oficial nr. 409 din 10 iunie 2011), rectificată în Monitorul Oficial nr. 427 din 17 iunie 2011 și în Monitorul Oficial nr. 489 din 8 iulie 2011 și republicată în Monitorul Oficial nr. 505 din 15 iulie 2011. Ulterior republicării, Legea nr. 287/2009 privind Codul civil a fost modificată prin Legea nr. 60/2012 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 79/2011 pentru reglementarea unor măsuri necesare intrării în vigoare a Legii nr. 287/2009 privind Codul civil (Monitorul Oficial nr. 255 din 17.04.2012), rectificată în Monitorul Oficial nr. 246 din 29 aprilie 2013 și modificată prin Legea nr. 138/2014 pentru modificarea și completarea Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative conexe (Monitorul Oficial nr. 753 din 16 octombrie 2014).
- [3]. Eugen Chelaru, Comentariu (la art. 85), în *Noul Cod civil. Comentariu pe articole. Art. 1-2664, op. cit.*, p. 96.
- [4]. Eugen Chelaru, *Drept civil. Persoanele*, Ediția a 3-a, Editura C.H. Beck, București, 2012, p. 98. Eugen Chelaru, Comentariu (la art. 85), în *Noul Cod civil. Comentariu pe articole. Art. 1-2664, op. cit.*, p. 96.
- [5]. Eugen Chelaru, Comentariu (la art. 85), în *Noul Cod civil. Comentariu pe articole. Art. 1-2664, op. cit.*, p. 96.
- [6]. Publicată în Monitorul Oficial nr. 68 din 2 februarie 2003, aprobată cu modificări prin Legea nr. 323/2003 publicată în Monitorul Oficial nr. 510 din 15 iulie 2003; a mai fost modificată și completată prin: Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 50/2004 pentru modificarea și completarea unor acte normative în vederea stabilirii cadrului organizatoric și funcțional corespunzător desfășurării activităților de eliberare și evidență a cărților de identitate, actelor de stare civilă, pașapoartelor simple, permiselor de conducere și certificatelor de înmatriculare a vehiculelor (Monitorul Oficial nr. 595 din 1 iulie 2004); Legea nr. 520/2004 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 50/2004 pentru modificarea și completarea unor acte normative în vederea stabilirii cadrului organizatoric și funcțional corespunzător desfășurării

activităților de eliberare și evidență a cărților de identitate, actelor de stare civilă, pașapoartelor simple, permiselor de conducere și certificatelor de înmatriculare a vehiculelor (Monitorul Oficial nr. 1153 din 7 decembrie 2004); Legea nr. 243/2009 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 97/2005 privind evidența, domiciliul, reședința și actele de identitate ale cetățenilor români, pentru modificarea Ordonanței Guvernului nr. 84/2001 privind înființarea, organizarea și funcționarea serviciilor publice comunitare de evidență a persoanelor, precum și pentru modificarea și completarea Ordonanței Guvernului nr. 41/2003 privind dobândirea și schimbarea pe cale administrativă a numelor persoanelor fizice (Monitorul Oficial nr. 445 din 29 iunie 2009).

[7]. Eugen Chelaru, Comentariu (la art. 85), în *Noul Cod civil. Comentariu pe articole. Art. 1-2664, op. cit.*, p. 96-97.

[8]. A se vedea Ionel Reghini, Șerban Diaconescu, Paul Vasilescu, *Introducere în dreptul civil*, Editura Hamangiu, București, 2013, p. 269.

[9]. Idem, p. 271.

[10]. Nu este mai puțin adevărat că în textul art. 6 alin. (2) din ordonanță se prevede că cererea de schimbare a numelui „trebuie să fie motivată prin unul din cazurile prevăzute la art. 4 alin. (2) și (3)”, ceea ce poate lăsa impresia că enumerarea făcută în aceste texte este limitativă.

[11]. Dumitru Lupulescu, Ana-Maria Lupulescu, *Atributele de identificare ale persoanei fizice: numele, prenumele și pseudonimul, domiciliul și reședința, actele de stare civilă*, Editura Universul Juridic, București, 2015, p. 126-127.

[12]. Încuviințarea instanței de tutelă nu este cerută în cazul în care cererea de schimbare a numelui minorului este făcută de către părinți. A se vedea Ionel Reghini, Șerban Diaconescu, Paul Vasilescu, *op. cit.*, p. 272.

[13]. Ionel Reghini, Șerban Diaconescu, Paul Vasilescu, *op. cit.*, p. 273.

[14]. Emese Florian, *Dreptul familiei*, Ediția a 4-a, Editura C.H. Beck, București, 2011, p. 37.

[15]. Ovidiu Ungureanu, Cornelia Munteanu, *Drept civil. Persoanele*, Ediția a 3-a, revăzută și adăugită, Editura Hamangiu, București, 2015, p. 256.

[16]. Ionel Reghini, Șerban Diaconescu, Paul Vasilescu, *op. cit.*, p. 273.

[17]. Ovidiu Ungureanu, Cornelia Munteanu, *op. cit.*, p. 265.

[18]. Ionel Reghini, Șerban Diaconescu, Paul Vasilescu, *op. cit.*, p. 274.

[19]. Ibidem.

[20]. A se vedea Ovidiu Ungureanu, Cornelia Munteanu, *op. cit.*, p. 265; Art. 6 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 41/2003.

[21]. Legea contenciosului administrativ nr. 29/1990 a fost abrogată prin Legea nr. 554/2004 (M. Of. nr. 1154 din 7 decembrie 2004). Art. 29 din Legea nr. 554/2004: „Ori de câte ori într-o lege specială anterioară prezentei legi se face trimitere la Legea contenciosului administrativ nr. 29/1990 sau generic la instanța de contencios administrativ, trimiterea se va socoti făcută la dispozițiile corespunzătoare din prezenta lege”.